

AZ ERŐ BARLANGJAI

Ősi gyógyító, fiatalító és
teremtő energiagyakorlatok

Sergio Magaña Ocelocoyotl

BIOENERGETIC KIADÓ

Tartalomjegyzék

<i>A szerzőről</i>	7
<i>A gyakorlatok listája</i>	11
<i>Bevezetés</i>	13
I. rész: Gyógyítás	
1. fejezet: Az ember energiarendszere	33
2. fejezet: Tolték számmisztika	43
3. fejezet: Az erő barlangjai	59
4. fejezet: <i>Teomania</i> : Légzőgyakorlatok	75
5. fejezet: A vérkígyó	87
6. fejezet: Az erő nyolc rétege	93
7. fejezet: <i>Koatlikve</i> : Spirituális élet és halál	103
8. fejezet: Pszichikai sebészet	115
9. fejezet: <i>Itzmitl</i> : Az obszidián nyílhegy	129
II. rész: Megfiatalodás	
10. fejezet: Szimbólumok az álmok földjéről	143
11. fejezet: <i>Ohmaxal</i> : A kozmikus kereszt	155
12. fejezet: A teliholdszertartás	165

III. rész: Teremtés

13. fejezet: A 13 mennyország	173
14. fejezet: <i>Tlahtollin</i> : A teremtés matematikai rendje	183
15. fejezet: <i>Tepeyolohtli</i> : A hegyek szíve	197

IV. rész: Megvilágosodás

16. fejezet: Kivirágzás	205
-------------------------	-----

<i>Köszönetnyilvánítás</i>	209
----------------------------	-----

Bevezetés

Nem számítógépen, még csak nem is papíron kezdtem ma írni ezt a könyvet, hanem szemben egy tükörrel, az arcvonásaimat vizsgálva. A tolték és mexika szájhagyomány szerint, amely a chichimekák, olmékok, teotihuakánok és xochicalcák korábbi közép-amerikai civilizációig nyúlik vissza, az arcvonások mindarról tanúskodnak, amit valaha megtapasztaltunk, de mindenekelőtt azt mutatják meg, hogyan éltük az életünket a Földanyán.

Néztem tehát az arcvonásaimat, megvizsgálva fentről lefelé az összes barázdát és ráncot, és hálát éreztem az általuk képviselt valamennyi tudásért és tapasztalatért, amelyeket utam során szereztem. Köszönettel tartozom neked azért is, hogy lehetővé tették számomra *Az erő barlangjai* megírását.

Tehát mosolyogva szeretném közreadni néhány, a tolték és mexika hagyomány révén, illetve energiagyógyásként szerzett tapasztalatomat. Szeretnék továbbá megosztani néhány olyan technikát, amelyek reményeim szerint hasznosak lesznek, és hozzásegítenek, hogy „meggyógyítsd” az életed.

Sergio Magaña Gil vagyok. Mexikóvárosban születtem, mélyen hagyománytisztelő katolikus családban. Körülbelül kilenc évvel ezelőtt, amikor egyik mexikahagyomány-tanítóm, Hugo Nahui kiszá-

mította édesanyám holdciklusát, az egyik első dolog, amit mondott, a következő volt: „Tehát Sergio a másik fiú.”

A mexika hagyomány részben egy nagyon pontos holdnaptáron alapszik, amely a legtöbb ember előtt ismeretlen, Hugo azonban a szakértőjének számít. A hagyomány szerint különféle holdfázisok irányítanak bennünket, ezek háromévente változnak. Fontos tudni, hogy a terhesség idején mely fázisok irányították a szüleidet, akár csak azt, hogy melyik uralta a születésed napját. A legtöbb ember akkor születik meg, amikor édesanyját a telihold uralja. Emiatt erősen kötődnek az anyagi világhoz, a családhoz, valláshoz stb., amit társadalmunk normálisként fogad el. Ellentétben a testvéreimmel, én a szüleim fogyó holdja alatt növekedtem anyám méhében, és növő hold idején jöttem a világra.

A növő hold jó egészséget, tehetséget ad, és elvezet a sikerhez. Ugyanakkor arra is kiváló, hogy tudást nyerjünk a múlttól és korszerűen vihezzük át a jelenre.

A fogyó hold idején született gyermekek művészi és szellemi beállítottságúak, ugyanakkor hajlamosak lehetnek a függésre és a veszélykeresésre, vagy hogy bizarr, akár illegális helyzetekbe sodródjanak.

Az életem tanúskodik erről az ősi mexika tudásról. Sok szempontból egész életemben egy olyan gyermek jellegzetességeit mutattam, aki a terhesség alatt a fogyó hold hatása alatt állt, már akkor is, amikor még fogalmam sem volt a mexikói holdasztrológiáról.

A fogyóhold-gyermekek egyik fő jellegzetessége a spirituális útkeresés iránti érdeklődés. Az én spirituális utam egy véletlen egybesésnek köszönhetően vette kezdetét. Azok azonban, akik hozzám hasonlóan ezt az utat járják, tudni fogják, hogy nincsenek véletlenek. Éppen ellenkezőleg, az események tökéletes szinkronban állnak egymással. Ez teszi lehetővé, hogy azokkal találkozunk, akiknek a

segítségével beteljesítjük sorsunkat. Végő soron mindannyiunknak ugyanaz a végzete, tolték és mexika kifejezéssel úgynevezett „kivirágzás” vagy „kivirulás”, amit manapság megvilágosodásnak nevezünk.

Holdörökségemmel először akkor találkoztam, amikor édesanyám úgy határozott, tanulni és dolgozni fog. Így a testvéreimet és engem többnyire olyan emberek neveltek, akik a szüleimnek dolgoztak. Ami engem illet, a dadám, Rosa Hernandez Monroy nevelt fel, akit csak Rositának hívtam. A testvéreimet pedig egy másik dadus nevelte, akinek furcsamód szintén Rosa volt a neve.

Rosita egy San Pablo Autopan-i otomi őslakos közösségből származott, Toluca és Mexikóváros közvetlen közeléből, mely közösségnek az édesapja volt a gyógyítója. Rosita sorsa az lett volna, hogy apja nyomdokaiba lépjen, ő azonban, amikor a férje brutálisan megverte, szülővárosából Mexikóvárosba menekült mezítláb és anélkül, hogy akár csak egy szót is tudott volna spanyolul. Végül elkezdett a szüleimnek dolgozni, és amikor megszülettem, fia helyett fia lettem.

A gyermekkorom tehát egészen egyedi volt, mivel gyakorlatilag két anya nevelt, akik nagyon szerettek, de teljesen máshogy mutatták ki szeretetüket: egyikük szigorúan, követve a vallási és a tudományos törvényeket, míg másikuk rendkívül gyengéden, a mexikói őslakosok gyógyító tudását és mágiáját a katolikus vallással kombinálva.

Amikor például fájt valamim, ahelyett, hogy hagyományos orvosságot adott volna, Rosita egyszerűen fogott egy csomag tiszta dohányból álló, *Delicados* nevű mexikói cigarettát (amit természetesen titokban tartott, hiszen otthon szigorúan tilos volt dohányozni, főleg a gyerekek előtt), meggyújtott egy szálát, és a füstjével körözni kezdett a fájdalmas terület körül. Aztán beszívta és kifújta a füstöt, és amint az elillant, a fájdalom is megszűnt. Természetesen megkért, hogy ezt tartsam titokban, hiszen ha a szüleim rájönnek, valószínűleg elbocsátották volna.

Rosita volt az a személy is, aki először beszélt nekem az álmok fontosságáról. Amikor rémálmom volt – a legtöbben így neveznék –, azt mondta: „Megtisztítalak téged egy tojással.” Amikor megkérdeztem tőle, miért, olyasmit mondott nekem, amit sosem feledek: „A tojás azt az álmot szimbolizálja, amelyik nem válik valóra. Ennek a tojásnak az volt az álma, hogy csirke legyen, de ez sosem következik be. A segítségével megakadályozzuk, hogy a rémálmaid valósággá váljanak.”

Az óramutató járásával ellentétes irányú köröket leírva, elkezdte mozgatni a tojást a testrészeim felett. Aztán feltörte, beleütötte egy pohár vízbe, és olvasni kezdett a fehérje és a sárgája által kirajzolt mintákból.

Így sajátítottam el a dohánnyal és a tojással történő gyógyítás művészetét, és jöllehet már nem használom ezeket a módszereket, hozzájárultak a gyógyító képességem és az energia világával való együttműködésem fejlődéséhez. Anélkül, hogy tudomásom lett volna róla, beavatást nyertem az álmodás művészetébe is.

Hiszem, hogy ezek a Rositától kapott leckék alapozták meg jövőbeli, energiagyógyítói karrieremet. Két dolgot tettek nyilvánvalóvá előttem: 1. a hagyományos orvoslás nem az egyetlen módja a testi és érzelmi problémák gyógyításának; 2. az álmok fontosak, mert megtestesülhetnek az éber valóságban, ha pedig nem tetszik egy álmunk, módunkban áll megváltoztatni.

Egy másik, Rositától tanult fontos technika lényege az volt, hogyan változtathatom meg a körülöttem lévő világ érzékelését. Nagyon félnék és bizonytalan gyermek voltam, és ezt sokan (kezdve a bátyámmal) gyakran kihasználták. Rositától a következő jó tanácsot kaptam: „Ha úgy érzed, tehetetlen vagy a külső támadásokkal szemben, fordítsd oldalra a szemed.” Ma már tudom, hogy a perifériás látásra utalt. Ha egy bizonyos szögben oldalra fordítjuk a szemünket, eltüntethetjük a szemünk elől az általunk valóságnak ismert világot.

Gyermekkoromban – amikor leszidtak a szüleim, zaklattak az osztálytársaim és hasonlók – sokszor megtettem ezt: átléptem egy olyan világba, amelyben képtelen voltam bármire reagálni vagy fájdalmat érezni. Szó szerint elmenekültem a valóság elől.

Sajnos, amikor tinédzser lettem, felhagytam ennek a technikának az alkalmazásával, így, amikor valaki bosszantott vagy idegesített, mindig rosszul reagáltam. Tele félelemmel és haraggal, bizonytalan-ná és függővé váltam, ami ellen aztán sokáig küzdöttem.

Itt szeretnék rámutatni valami nagyon fontosra: még azelőtt megtanultam meglepően hatékonyan gyógyítani másokat, mielőtt magamat tudtam volna gyógyítani. Így aztán meggyőződésemm, hogy ha a megfelelő technikákat alkalmazod, akkor is nagy gyógyító válhat belőled, ha az életed valóságos káosz. Ezt azért hangsúlyozom, mert rengeteg embertől hallottam már: „Először magamat kell meggyógyítanom, utána tudok csak másokat meggyógyítani.” Végző soron ez egy jó kifogás, hogy ne kelljen meggyógyítanunk sem önmagunkat, sem másokat, röviden: önszabotázs. Ami engem illet, úgy vélem, olyan sok embert gyógyítottam meg, mielőtt magamra sort kerítettem volna, hogy az – ahogy az energetikai hagyományban mondják – kedvező szelet generált. Azaz jó energia keletkezett, ami aztán lehetővé tette, hogy ne csak önmagam, hanem emberek ezreit is gyógyíthassam. Ha arra vártam volna, hogy először magamat gyógyítsam meg, valószínűleg semmi sem történt volna.

Hogy Rosita felügyelete alatt nőttem fel, még egy óriási előnnyel járt: amikor a perifériás látást használtam a valóság eltüntetésére, laposabb szögéből néztem a világot, ez pedig lehetővé tette, hogy meg-lássam az emberek energiamezőit. Tehát az agyam megszokta ezt. Mindazonáltal hosszú évekig felhagytam ezzel a módszerrel, és csak akkor kezdtem újra használni, amikor az élet egy sor olyan eseményt sodort elém, amelyek rákényszerítettek.

A fogyó hold idején született gyermekek másik megkülönböztető jegye a művészetszeret, ami szintén egyértelműen megnyilvánult az életemben. A filmeket és a színházat gyermekkoromtól fogva szerettem, és arról álmodoztam, hogy színész leszek. Az iskola befejezése után ezzel szerettem volna foglalkozni. Ám akkoriban, húsz évvel ezelőtt elképzelhetetlen volt, hogy egy hagyományos mexikói család fia színésznek álljon. Rengeteg irracionális előítélet élt ezzel a közeeggel szemben, elkorcsosultnak, sőt veszélyesnek tartották, és nem hitték, hogy elegendő pénzt lehet vele keresni a megélhetéshez. Következésképpen a szüleim minden lehetséges eszközzel igyekeztek meghiúsítani ez irányú törekvéseimet, és arra ösztökéltek, hogy tanuljak helyette valami jóval gyakorlatiasabb tárgyat.

Emiatt akkoriban nagyon csalódott voltam. Évekig úgy éreztem, a családom tönkretette az életemet. Ma már úgy tekintek rá, mint a fordulópontra, ami elvezetett a hitem szerinti sorsomhoz, mivel beindította bennem a fogyó hold periódusa alatt kihordott gyermekek harmadik jellemzőjét: a bizarr és veszélyes dolgok iránti vonzódást.

Elkezdtem lázadni a szabályok – mindenféle szabály – ellen. Noha ez nagyon megnehezítette az életemet, ma már igazán hálás vagyok érte. Ugyanis egyedül csak ezen a módon tanulhattam meg hogy sohase fogadjam el a magánéletemre vonatkozó elvárásokat vagy bármilyen orvosi diagnózist, vagy hogy ne tápláljak előítéleteket a pácienseim iránt. Végso soron ez tette lehetővé sok olyan gyógyításom véghezvitelét, amelyet a modern tudomány képtelenségnek tartana. Később pedig nagyon sikeresen fejlesztettem ki a megújulás különféle módszereit.

Időközben megváltozott a valóságtól való menekülésem módja: a speciális szemmozgatás helyett inni, drogozni és bulizni kezdtem. Ez az életforma természetesen nem fért össze egy szigorú katolikus család értékrendjével, sem egy olyan anyával, aki a fegyelem meg-

szállottja. A vége az lett, hogy apám megbüntetett, sőt ki is dobott otthonról. Szerencsére mindig akadtak jó barátok, akik segítettek a nehéz időkben, és szállást adtak, ha épp arra volt szükségem, soha semmi olyasmit nem kellett megtapasztalnom, ami igazán megrendítette volna az életemet vagy az erkölcsi felfogásomat. És, noha anyám verbális agressziója ellenem irányult, kulcsfontosságú volt, hogy az mondta: „Ahogy Szent Ágostont, téged is a szellemiséged fog megmenteni.”

Azt is el kell ismernem, hogy a maga módján valóban óriási erőfeszítéseket tett, hogy segítsen. Rávetett számos és sokféle terapeuta, többek között egy pszichológus felkeresésére is. Az életben természetesen nincsenek véletlenek, és a pszichológus, akihez elküldött, Laura Muñoz lett az első hivatalos energetikatanárom. Végtelenül hálás vagyok neki. Amikor először meglátogattam, annak alapján diagnosztizált, amit az aurámban látott, ebből rájöttem, hogy a periférikus látását is használja. Akkoriban még mindig színész szerettem volna lenni, ő azonban azt mondta nekem: „Gyógyító leszel te is, akárcsak én – egy nagyon jó gyógyító.”

A személyre szabott gyógyító ülések mellett Laura megtanított sok minden másra is, többek között az energiával, a tűzzel és a gyertyával történő gyógyításra, valamint az inga használatára. Neki köszönhetően a szellemi dolgok iránti érdeklődésem újjáéledt, és elkezdtem bízni benne, amikor láttam, hogy enyhíteni tudom az emberek testi fájdalmát, létre tudok hozni dolgokat, és képes vagyok a távgyógyításra.

Azonban, ahogy már említettem, sokkal korábban meg tudtam gyógyítani másokat, mint saját magamat, és mindaddig folytattam a felelőtlen, dorbézoló életmódomat, míg végül a szüleim ki nem dobtak otthonról. Attól fogva kénytelen voltam eltartani magam.

Egy bárban kezdtem el dolgozni, és elég egyszerű életet éltem, hogy belemerülhessek a szenvedélyes bulizásba. Visszagondolva,

igazán nehéz idők voltak ezek – szórakoztató, ugyanakkor nagyon romboló idők.

Egy nap az egyik barátom meghívott egy élelmiszer-bemutatóra. Rajtunk kívül még négyen voltak jelen. Az előadás eleinte a tápanyagokról szólt, aztán egyszerre átcsapott egy alternatív gyógyászatról szóló vitába, míg egy ponton megkérdeztem az egyik résztvevőtől: „Nem esett át véletlenül egy köldök környéki műtéten?”

Azt válaszolta: „De igen, császármetszésen, de honnan tudja?”

Ahogy már említettem, az észlelésem megváltoztatása lehetővé tette, hogy lássam az emberek energiamezőit: ha valaki műtéten esik át, egyidejűleg elvágják a test energiacsatornáit, a meridiánokat is. Sokan nem tudnak erről, azonban azok, akik képesek látni a testhez legközelebbi energiamezőt, azonosítani tudják a műtött területeket, mert ezeken a helyeken abnormális, sárgás energiacsomók alakulnak ki. Ez pedig az idő múlásával problémákat okoz.

Azt feleltem tehát: „Látom, hogy az energia felhalmozódott azon a területen.”

A barátnője elémm állt, és tágra nyitott szemmel azt kérdezte: „És mi a helyzet velem?”

Az energiamezőjére néztem, és azt mondtam: „Megoperálták a lábát.”

Alig hitt a fülének. Elmondta, hogy keringési problémák miatt többször műtötték a lábát.

Egy barátnője, aki garbót viselt, kételkedő hangon azt kérdezte: „És én?”

Egyszerűen annyit mondtam: „A nyaka.”

Ez is igaznak bizonyult, mert biopsziája (szövetteni vizsgálata) és pajzsmirigyműtéte volt.

Miután elmagaráztam, mi az energia-felhalmozódás, valamenyenien azt tudakolták, meg tudom-e gyógyítani őket.

„Meg tudom csinálni”, feleltem, és nem hazudtam, hiszen megtanultam Laurától, hogyan lehet rendbe hozni a meridiánokat. Legköze-

lebb már gyógyítói üléseken találkoztam velük. Így kezdődött a gyógyítói karrierem.

Akkoriban viszont még nem tudtam, hogy egyikük egy viselkedési zavarokra szakosodott központ igazgatóhelyettese Mexikóvárosban, és hamarosan elkezdte hozzám küldeni a pácienseit meridiángyógyításra. Egy hónapon belül betelt a határidőnaplóm minden napja.

Ekkor jutottak eszembe anyám szavai: „Ahogy Szent Ágostont, téged is a szellemiséged fog megmenteni.” Felmondtam a bárban és felhagytam a bulizással – olyasvalami volt ez, amire hosszú idő után csak most voltam képes.

A gyógyító üléseken a páciensek hihetetlen energiaáramlást éreztek. Hamarosan nagyon felkapott lettem, azonban annak is tudatára ébredtem, hogy a tudásom meglehetősen korlátozott. Rosita tanításai viszont rendkívül hasznosnak bizonyultak, így rendszeresen alkalmaztam őket, és mert a tudatos álmodásban igazán jó voltam, az álmokban információkat, technikákat és szimbólumokat kértem egészségügyi, bőséggel és párkapcsolatokkal kapcsolatos problémák megoldásához. A közvetlenül ébredés utáni pillanatokat pedig arra kezdtem használni, hogy – ahogy én hívtam – magasabb tudatosságot kérjek az újabb terápiákhoz. Akkoriban úgy gondoltam erre, mint valami becsatornázásra; azonban most már tudom, hogy ilyenkor a tudattalanommal léptem kapcsolatba – azaz ősi mexikói hagyomány szerint, az erő barlangjaival.

Azután kutatásom eredményeit kipróbáltam a betegeimen. Be kell vallanom, meglehetősen szkeptikus voltam. Egyáltalán nem voltam magabiztos. Gyógyító tevékenységem viszont nagyon hatékonynak bizonyult. Boldognak kellett volna lennem, mégis büntudatom volt amiatt, ahogyan éltem, és mert valahogy nem olyan voltam, mint amilyennek szerintem egy gyógyítónak lennie kell. Nehéz volt elhinnem, hogy valóban képes vagyok ennyire könnyedén és hatékonyan

gyógyítani, mégis ez történt. Az ajánlásoknak köszönhetően a határ-időnaplóban betelt az összes hónap.

Egy másik, figyelemre méltó tanulság: történjék bármi is az éber világban, ha a tudatos álomban olyan információt kapsz, ami túlmutat az aktuális tudásodon, bízz benne, biztosan kézzelfogható eredménye lesz. Ezt ugyanis nap mint nap megtapasztaltam a pácienseimmel.

Azután megtettem a következő lépést. A hölgy, aki az összes betegét hozzám irányította, megkért, hogy tanítsam meg nekik a gyógyító technikámat, és én beleegyeztem. Nem sokkal később azon kaptam magam, hogy az első tanfolyamomat tartom a viselkedési zavarokkal küzdők központjában.

Nyolc tanfolyami résztvevőm volt, és az egyikükről kiderült, hogy misztikus és asztrológiai témákkal foglalkozó rádióműsora van. Felajánlotta, hogy készítene velem egy interjút. A műsorért annyira rajongtak a hallgatók, hogy a rádió felkínált nekem egy saját show-műsort. Akár hiszik, akár nem, három hónappal később már saját rádióműsorom volt.

Visszatekintve már értem, hogy mindaz, ami velem történt, sorszerű volt. Az események valósággal sodortak az életervem felé, ami törvényszerű volt, hiszen én személy szerint semmiféle erőfeszítést nem tettem, hogy bármit kezdjek vele.

A rádióműsor Mexikóban nagyon jó reklámeszköznek számít; miután az enyém elindult, egy-egy tanfolyamomat már nyolcvan-száz fő látogatta, több asszisztensem is volt, és természetesen jól is keresem. Aztán, köszönhetően a tanítványaim megdöbbentő beszámolóinak, amelyek a *2010: idő előtt* című műsoromban hangzottak el, még többen kezdtek látogatni a tanfolyamaimat. Beszéltek azokról a „gyógyíthatatlan” betegségekről, amelyekből kigyógyultak, az életükben bekövetkezett radikális változásokról és mind közül a legszembetűnőbb változásról, a megfiatalodásról. Két évvel később minden

napforduló és napéjgyenlőség idején már körülbelül két-hármezen vettek részt a tanfolyamokon, a hetente megrendezésre kerülőkön több százan, ezután pedig elkezdtem járni Mexikó különböző városait, többek között Monterreyt, Guadalajarát és Veracruz.

Fantasztikus életet éltem. Az emberek kezet csókoltak nekem, mintha szent volnék, vártak rám a hotelek bejáratánál, mindenhová követtek és a gyógyulásukról szóló e-mailekkel bombáztak.

A dolgok akkor szabadultak el, amikor felhívott egy befolyásos politikus. Nagyon beteg volt és azt akarta, hogy menjek el hozzá és gyógyítsam meg, én azonban arra kértem, hogy foglaljon időpontot, mint mindenki más. Ekkor elküldte értem a testőreit, akik arra kényszerítettek, menjek velük és gyógyítsam meg a főnöküket.

Félni kezdtem, el is fáradtam, így megpróbáltam távol maradni ettől az egészszől, és belevetettem magam a közösségi életbe. Itt és most szeretnék elnézést kérni minden egyes alkalom miatt, amikor késtem a kurzusaimról, és nem teljesítettem a kötelezettségeimet. Az az igazság, hogy olyan életet éltem, amit nem tudtam ellenőrzés alatt tartani, és amit az elmém már nem tudott feldolgozni.

Egyrészt ugyan gyógyítottam, levelek és köszönetnyilvánítások ezreit kaptam, másrészt azonban képtelen voltam változtatni a magánéletemen. Még mindig a haverokkal lógtam, éjszakai klubokba jártam, így aztán elhanyagoltam más kapcsolataimat. Ez nem volt egyértelműen negatív, mert így legalább normálisnak, világiásnak érezhettem magam. Azt hiszem, valójában emiatt tudtam két lábbal a földön maradni. Elteltben sokakkal, akik spirituális úton járnak, én sohasem éreztem magam különbnek másoknál, egyszerűen csak felismertem, hogy valamihez olyan különleges tehetségem van, amivel segíteni tudok. Tulajdonképpen elég kényelmetlenül éreztem magam a sok hízelgés, ajándék és e-mail miatt. Arra vágytam, hogy kimenekülhessek a spirituális világból, és beteljesedjék az álom, amit a színészettről szőttem.

Meggyőződésem, hogy életünk eseményeit előre eltervezte a kollektív álomban a Nagy Nagymama Pók, aki mindannyiunk sorsát szötte láthatatlan hálóján. És ez volt az a pont, amikor a korábban már említett tanító, Hugo García vagy (ősi mexikói nevén) Hugo Nahui, az álmok és a holdasztrológia szakértője, belépett az életembe.

Hugo éveket töltött önfejlesztéssel és a spiritualitás számos ágának – úgymint a Biblia, a kabbala, az asztrológia és a mexika hagyomány – tanulmányozásával. Úgy tekintek rá, mint modern reneszánsz emberre. Akkoriban buszsofőrként dolgozott, és elhatározta, hogy csak azokat tanítja, akik felszállnak a buszára. Egy nap én is felszálltam. Hogyan történt? Épp a rádióműsoromat hallgatta, és közben rájött, hogy én vagyok az a személy, aki terjeszteni tudja az üzenetét. Elkezdett járni a kurzusaimra, mígnem egy nap bevallotta: „Nem tanulni jöttem ide, hanem tanítani.”

Elkezdett hetente magánórákat adni nekem. A tudatos álmodásra, a mexikói kultúrára és a tolték hagyományokra okított teljesen ingyen, amiből nyomban éreztem, hogy a szándékai valódiak. Neki köszönhetem a Mexikó ősi hagyományai iránti őszinte szenvedélyem. Hamarosan kezdetét vette igazi átalakulásom.

Egy nap a következőt jósolta nekem: „A 2010. július 11-i teljes napfogyatkozást követően a mexika tudás világszerte terjedni kezd, és te leszel az egyik szószólója.”

Amikor ezt mondta, minden tudásom annyi volt, amennyit otomi dadám tanított, valamint a tudatosálmodás-gyakorlatok és a mexika-tolték hagyomány alapjai, úgyhogy nem fordítottam túl nagy figyelmet rá. Azt is említette, hogy Olaszországban fogom kezdeni, később Angliába megyek, ami akkoriban nem tűnt túlságosan valószínűnek. Nem is kérdeztem tőle semmit, egyszerűen csak megfeledeztem az egészről. Most, sok évvel később, már látom, hogy igaza volt, hiszen minden pontosan úgy történt, ahogy mondta.

Nem sokkal azután, hogy Hugo belépett az életembe, a rádió váratlanul úgy döntött, felbontja a velem kötött szerződést. Megkönynyebbültem, és mivel nem kellett dolgoznom, úgy döntöttem, kis időre eltűnök a nyilvánosság elől. Nincs több tanfolyam, nincs több gyógyítás. Saját gyógyítóiskolám magától is működött, köszönhetően azoknak az embereknek, akiket korábban kiképeztem.

Akkoriban újra és újra ugyanaz a tudatos, éber álmom ismétlődött: Popocatepetl, Mexikó legszentebb hegye, azt mondogatta nekem, „El kell menned az Andokba, hogy megtanuld, hogyan kell a mexikói hegyekkel dolgozni”.

Így aztán útnak indultam Peruba, Cuzco és Huasao városába, hogy elsajátítsam az Andok sámánjainak (*paqos*) ősi hagyományát. Találkoztam ott egy Vilma Pinedo nevű nővel, aki időközben nagyon jó barátom lett, és akiről kiderült, hogy ő és a családja az andoki tudás egyik legkiválóbb ismerője. Örök hálával tartozom nekik, amiért bevattak szent tudásukba.

Később Hugo a következőt mondta: „Szeretném bemutatni neked Xolotl barátomat; a továbbiakban ő fogja átvenni a tanításod.”

Így találkoztam életem egyik legfontosabb emberével. Xolotl az egyik legkülönlegesebb tanár, akit valaha ismertem, akit a többi tanítómhoz hasonlóan tisztelek. Keddenként magánórákat adott nekem évekig azték és tolték kozmológiából és táncból, Mexikó prehiszán nyelvéből, a navatlból és nahualizmusból, azaz az ősi mexikói álomhagyományból. Az órái és a már korábban tanultak értelmet adtak az életemnek. Először éreztem úgy, hogy azt teszem, amit kell. Hogy ide tartozom, ez életem igazi feladata, nem azok, amelyeknek korábban esélyt adtam, szükségesnek tartottam, illetve ambicionáltam.

Végül, miután ezrek életét változtattam már meg, rájöttem, hogyan alakítsam át a sajátomat. Elkezdtem gyakorolni a tudatos (éber) álmódást és dolgozni az obszidiántükörrel, ezzel az ősi mexikói techni-

kával, hogy meggyógyítsam saját „barlangomat”, belső énemet vagy tudattalanomat, míg végül az életem drámai változáson ment keresztül. Visszamentem a szüleimhez, hogy egy évig újra velük éljek, és képes voltam meggyógyítani gyermek- és serdülőkori sebeimet. Elhatároztam, nem fogom hagyni, hogy a múltam tönkretégye a jövőmet, és ez idő alatt sikerült is gyógyítanom magamat. Bár természetesen ez egy soha véget nem érő folyamat, és még dolgozom rajta.

Mindaddig nem tudtam magam mögött hagyni régi életmódomat, amíg rá nem bukkantam valami sokkal jobb dologra, jelen esetben az álmodásra. Az ősi hagyomány értelmében vett álmodásra gondolok, nem a korábbi kísérletezéseimre. Belekezdtem a tolték hagyomány mennyországainak és alvilágainak felfedezésébe, találkoztam ősökkel és elkezdtem feltárni, mi történik valójában, amikor a legtöbb ember teljesen öntudatlan állapotban van. Higgyék el nekem, hogy ami álmunkban történik velünk, sokkal érdekesebb, mint ami éber állapotunkban.

Úgy döntöttem, sem álmomban, sem ébrenléti állapotomban nem fogom elveszíteni a tudatosságot. És azóta, bár még mindig el-eljárógatok a barátaimmal, és néha iszom is, sohasem veszítettem el a tudatosságomat vagy az önkontrollomat. Amint azt korábbi könyvemben, *A tolték titok*ban írtam: „Az ősi mexikói hagyomány (...) megmentette az életemet, most pedig már én szentelem az életemet a megmentésének.”

Teljes eltökéltséggel mentem vissza dolgozni a rádióba és tértem vissza a közéletbe. De közben mélyen megváltoztam legbelül. Úgy döntöttem, soha többé nem fogok gyógyítani, és abba hagyom az egyszerű gyógyító technikák tanítását is. Helyettük inkább az ősi mexika és az andoki hagyományokat fogom oktatni. Így aztán forradalmian megváltoztattam a rádióműsorom formátumát is. A tolték és a mexika hagyomány különösen összetett, fegyelmezettséget követel a

gyakorlójától. Szembe kell ugyanis néznie démonaival, művelnie kell a tudatos (éber) álmodást, és eredményekre csak többéves gyakorlást követően, nem két nap után számíthat.

Ahogy az várható volt, a visszatérésemre várók megrettentek, hiszen ez már egy egészen más ember programja volt, így aztán elvesztettem a legtöbb követőmet. Egyszerűen fogalmazva: mivel megváltoztam, tanítványaimnak is ezt kellett tenniük.

Mindenki azt tanácsolta, térjek vissza a korábbi formátumhoz, de én nem tudtam nem arra gondolni, ha visszatérnék hozzá, belehalnék. Az sem érdekelt, hogy minden megtakarításomat beleöltem új rádióműsorom finanszírozásába – elhatároztam, hogy vállalom a kockázatot. A múltban azért készítettem a műsort, hogy pénzt keressek vele, most pedig minden pénzemet és bizalmamat új műsorom sikerébe fektettem.

Végre úgy éreztem, jó úton járok, ellentétben a múlttal, amikor rendkívül sikeres voltam, mégsem éreztem úgy, hogy helyesen cselekszem, így aztán hatalmas ürességet éltem meg. A családom és a barátaim viszont egyre azt hajtogatták, hogy az új projekt nem lesz működőképes, mert a mexikóiak semmi olyasmi iránt nem érdeklődnek, ami az országukkal kapcsolatos: malinchisták (a kifejezés Malinalli (La Malinche), Hernán Cortés tolmácsának nevéből eredeztethető, akit az Azték Birodalom nagy részének megdöntéséért hibáztattak), és mindig csak az tetszik nekik, ami a tengerentúlról jön.

Ebben az volt a dühítő, hogy részben igazuk volt. Azt gondoltam magamban: *Mennyire illogikus, hogy bár országunknak ilyen szép és gazdag hagyománya van, mégis a tengerentúlon keressük a tudást, miközben az orrunk előtt van elrejtve!*

Elhatároztam, hogy közismertté teszem a hagyományainkat. Elkezdtem használni a tudatos (éber) álmodást azzal a céllal, hogy sike-

res legyenek abban, amit csinálok, és bár nem értem el akkora sikereket vele, mint korábban, a műsorom újra népszerű lett. A tanfolyamaim is újra megteltek, de szemlélatomást teljesen más típusú hallgatókkal. Míg a korábbi tanítványaim egyfajta gurut kerestek maguknak, aki megmentheti őket, addig a mostaniak olyanok voltak, akik elhatározták, hogy a saját kezükbe veszik sorsuk irányítását.

Kezdték ismét elárasztani a csodás gyógyulásokról és a rendkívül mély átalakulásokról szóló beszámolókat. Ezúttal azonban nem voltam felelős értük. Én csupán eszköz voltam. Az érintettek mindezeket saját maguk vitték véghez. Gyakran én magam is elcsodálkoztam azon, ami történt. A tanítványaim megtanították nekem, mi mindent lehet elérni az általam tanított technikákkal.

Többé már nem kellett szembenéznem a figyelem és a kérések kéretlen áradatával. Egyszerűen a törzs (*calpulli*) egyik tagjának érezhettem magam, ugyanolyan fontosnak, egyben ugyanolyan jelentéktelennek, mint bárki más.

Ekkor vált valóra Hugo jóslata. Minden éppolyan zökkenőmentesen zajlott, mint az első rádióműsorom idején. Egy olasz szerkesztő felajánlotta, hogy kiadja *The Dawn of the Sixth Sun (A hatodik Nap hajnala)* című első könyvemet, később a Hay House Kiadó megjelentette a második könyvemet (*A tolték titok, The Toltec Secret*) az Egyesült Királyságban, én pedig a világ számos részén tartott tanfolyamaimon keresztül elkezdtem egyre többekkel megosztani az ősi mexikói hagyományokat. Minden úgy történt, ahogy Hugo mondta: Olaszországban kezdtem, aztán Angliában folytattam.

Be kell vallanom, hogy ez igazán kemény időszak volt, mert éppen akkor kezdtem el utazgatni a világban, amikor végre életem minden területén stabilizálódott a helyzetem Mexikóban. Az első két évben gyakran kínozott a depresszió, és erős késztetést éreztem, hogy hazamenjek. Rengetegen mondták, hogy sokkal több pénzt kereshetnék

Mexikóban és jobb lenne ott nekem. Ez azonban visszalépést jelentett volna, és egy belső hang azt súgta: „Helyesen cselekszel.” Ismét hű maradtam tehát önmagamhoz, és folytattam a munkát.

Ma Isztambulban írom ennek a bevezetésnek a befejezését egy nagyszerű obszidiántükör-tanfolyam és néhány csodás itt töltött nap után. Most már tudom, hogy bár sokat szenvedtem az elején, megérté. Csodálatos helyek, rendkívüli emberek. Ismét az arcvonásaimra nézek a tükörben, és mosolygok. Érdeemes volt.

Hugo megtanította nekem, hogy a 'Mexico' szó a 'Hold köldökének helyét' jelenti, és hogy mexikának, illetve mexikóinak lenni nem egy és ugyanaz; előbbi olyan személyre utal, aki odafigyel az álmaira és igyekszik megváltoztatni őket. Ezek a mexika tanítások nemcsak mexikóiaknak szólnak, hanem mindazoknak az útkeresőknek szerte a világon, akik úgy hiszik, csoda történhet, ha új álmat kezdenek álmodni.

Ezért írom most ezt az új könyvet. Azoknak a leckéknek az összefoglalása lesz, amelyeket életem során tanultam: Rositától, Laurától, Hugótól, Xolotltól, az Andok sámánjaitól (*paqos*) és a saját álmaimból. Az itt leírtak nagy része nem más, mint Mexikó igazi kincse: a bölcsessége.

Az ősi Mexikóban *nahual*nak nevezték azt a bölcs férfit vagy nőt, aki képes volt egybeolvasztani az álom- és az ébrenléti állapotot, akár ébren volt, akár aludt. Legutóbbi könyvemben felvázoltam néhány arra vonatkozó módszert, hogyan tehetjük ezt meg alvás közben. Ebben az új könyvben pedig néhány olyan módszert fogok ismertetni, amelyeket tudatos állapotunkban végezhetünk. Több olyan nagyon gyakorlati technikát is közlök, amelyek hozzásegítenek a saját sorsunkhoz való felelős hozzáálláshoz, valamint a kollektív tudattalan gyógyításához.

Az ősi mexikák kozmikus matematikájával összhangban mindezt négy részben fogom bemutatni: gyógyítás, megújulás, manifesztáció

és virágzás vagy megvilágosodás. És ez csupán néhány dolog azok közül, amelyeket elérhetünk, ha sikerül megismernünk legbelsőbb önünket, tudatalattinkat, azaz „erőnk barlangjait”.

Csatlakozz hozzám ezen az úton, fedezd fel a benned rejlő erőt, és hidd el, ha alkalmazod a tanultakat magadon és másokon, az teljesen meg fogja változtatni az életedet.

Kívánom, hogy érezd jól magad az önismeret felé vezető úton.

Sergio Magaña Ocelocoyotl

Chicome Ocelotl, Atemoztli, Xihuitl Yei Acatl
Három nád éve, lezúduló vizek hava, a Jaguár hetedik napja
2016. január 19.
London, Egyesült Királyság

